

“Do vi kondukis neĝentile, proponante ĝin” kolere Alicio respondis.

“Ankaŭ vi, sidante ĉe ni sen invito” akre respondis la Martleporo.

“Neniu sciigis ke la tablo apartenas at *vi*” diris Alicio “oni ja surmetis manĝilarojn por multe pli ol tri personoj.”

“Vi tranĉigu la hararon” subite intermetis la Ĉapelisto. De l’ komenco li estis rigardeginta Alicion kun evidenta scivolemo, kaj nun la unuan fojon alparolis ŝin.

“Ne decas kritiki la personaĵojn; tio ja estas tre malĝentila.” Alicio diris tion tre severe.

La Ĉapelisto tre larĝe malfermis la okulojn, aŭdinte tion. Anstataŭ respondi, li subite proponis la enigmon: “Je kio la korvo similas skribotablon?”

“Bone, oni komencas proponi enigmojn: jam nun ni amuziĝos” pensis Alicio, kaj ŝi diris laŭte: “Mi kredas ke mi sukcesos mem solvi tion.”

Ĉu per “solvi” vi intencas diri ke vi povos trovi la respondon?” diris la Martleporo.

“Ĝuste tion” respondis Alicio.

“Tamen, vi devas ĉiam diri kion vi intencas” diris la Martleporo.

“Tion mi ĉiam fâras” Alicio komencis vikle “almenaŭ... (per voĉo pli duba) ... mi ĉiam

intencas kion mi diras, kaj je ĉu ne?”

“Tute ne sama” kontraŭdiro. “Laŭ tiu logiko, oni povus diri ‘Mi vidas kion mi manĝas’ kaj kion mi vidas.’”

... “Laŭ tiu logiko, oni povus siavice la Martleporo “ke ŝi ŝatas kion mi ricevas’ kaj ‘Mi ŝatas.’”

La Gliro certe ne vekigis, li ce jen lia diro:

“Laŭ tiu principo, oni povus estas ‘Mi spiras dum mi dormas’ kaj ‘Mi dormas dum mi spiras.’”

“Por *vi*, ili fakte estas s Ĉapelisto.

Sekvis kelkminuta silento profitis por rememori al ĉiuj konataj pri korvoj kaj skribotablon.

La Ĉapelisto unue rompis la s rimarkis en la lastaj momentoj, horloĝon el sia poŝo kaj maltr ĝin, ke fine li skuis ĝin kaj teni Tiam turnante sin al Alicio “Kiun daton ni havas?”

Post iom da pripenso Alicio kvaran Majo.

“Sekve, ĝi eraras je du tagoj